

Arrest

nr. 237 675 van 30 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat J. Hardy
Brouwersstraat 30
1400 Nijvel

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 24 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 31 maart 2020 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen en de schriftelijke behandeling van de zaken, verlengd door het koninklijk besluit van 26 mei 2020.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2020, die de partijen in kennis stelt van het motief waarop het beroep op het eerste zicht door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd of verworpen worden.

Gelet op de pleitnota van de verzoekende partij van 16 juni 2020.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 maart 2020 waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en

behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, §1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, §2.

2. Artikel 57/6/1 luidt: “§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...]

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; [...]

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.[...]”

Bij het zoals bepaald in het ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit van 15 februari 2019, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst. Het nieuw KB van 15 december 2019 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3 van de wet van 15 december 1980, in werking getreden op 3 februari 2020, duidt Albanië opnieuw aan als een veilig land van herkomst.

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116). Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, in casu Albanië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3.1. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoekster in casu geen dergelijke elementen bijbrengt. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Verdrag van Genève en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) en c), van de Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

3.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoert die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten nu zij niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het vergoelijken van de gedane vaststellingen door de commissaris-generaal, waarmee zij echter de desbetreffende bevindingen niet weerlegt noch ontkracht.

3.2.1. De commissaris-generaal stelt op goede gronden en op concreet gemotiveerde wijze vast dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde relatie met G. Verzoeksters verklaringen zijn naar zijn mening allesbehalve overtuigend. De commissaris-generaal stelt terecht dat van verzoekster logischerwijze enige kennis kan en mag verwacht worden over iemand voor wie zij haar thuisland verlaat en van wie zij aangeeft dat zij graag met hem zou trouwen en met wie zij een gezin

wou stichten, hetgeen in casu niet het geval is. Zo stelt de commissaris-generaal vast dat verzoekster niet eens de volledige naam van G. kent, niet weet of hij broers of zussen heeft, of zijn ouders nog in leven zijn, of hij gestudeerd heeft en in welke wijk van Kukës – van waaruit verzoekster eveneens afkomstig is – hij is opgegroeid. Evenmin kent verzoekster zijn adres in Schaarbeek waar zij nochtans ook anderhalve maand gewoond heeft.

Verzoekster kan niet overtuigen door thans aan te geven dat zij informatie gegeven heeft over G. waarbij zij slechts verwijst naar het feit dat hij 's nachts in een bar werkte en naar de datum en de omstandigheden van hun ontmoeting. Verzoekster tracht zich voor het overige te verschuilen achter haar naïviteit, zijn discretie en afwezigheid, en haalt het vermoeden aan dat hij een dubbelleven leidde. Hiermee betwist verzoekster evenwel niet dat zij (nagenoeg) niets weet over voormelde elementen en zij kan hiervoor geen verschoning bieden. Waar verzoekster thans stelt dat zij informatie heeft gegeven over zijn werk en aangeeft dat hij 's nachts werkzaam was in een bar, weerlegt zij nog steeds de vaststelling niet dat zij de naam van de bar niet kent. Dit niettegenstaande dat zij eerder aangaf dat hun gesprekken enkel zijn werk als onderwerp hadden. Verzoekster biedt met haar betoog dan ook geenszins een afdoende verklaring of rechtvaardiging voor de vastgestelde gebrekkige kennis. Verzoekster zet thans uiteen dat G. na haar aankomst nooit meer sprak over een huwelijk, noch over mogelijkheden voor haar om een opleiding of werk te beginnen. Hiermee gaat zij echter voorbij aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat ofschoon verzoekster verklaarde dat zij vanuit Albanië dagdagelijks dan wel om de twee of drie dagen met G. sprak en dat zij meedeelde dat dit ging over de toekomst, zij ook ingevolge die gesprekken –voorafgaand aan haar aankomst in België – evenmin kon weergeven wat zij samen zouden gaan doen, noch kon zij concretiseren wat hij, met uitzondering van een algemene verwijzing naar eventueel werk in een supermarkt, voor verzoekster op het oog had. De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij waar hij in dit kader besluit dat een dergelijke gebrekkige kennis over de persoon voor wie verzoekster Albanië verlaten heeft en over de inhoud van de gesprekken die zij met hem had, met wie zij bovendien maandenlang online converseerde en met wie zij in België anderhalve maand samenwoonde, niet ernstig is. Dit doet op fundamentele wijze afbreuk aan haar verklaringen daadwerkelijk een relatie te hebben gehad met G.

3.2.2. De commissaris-generaal concludeert eveneens op pertinente wijze dat aangezien verzoekster haar relatie met G. niet aannemelijk maakt, er ook geen geloof kan worden gehecht aan haar verklaringen dat zij Albanië verlaten heeft ten gevolge van de problemen die deze relatie voor haar meebracht. Waar de commissaris-generaal dit ondersteunt door uiteen te zetten dat uit verzoeksters verklaringen niet blijkt dat haar vader een conservatief man is, zoals zij voorhoudt, bestempelt verzoekster de beschrijving van haar leven in de bestreden beslissing als zeer liberaal en meent zij door middel van een opsomming in haar verzoekschrift het tegendeel te kunnen aantonen. Met deze algemene, loutere en bovendien veelal a posteriori beweringen slaagt verzoekster er evenwel niet in om de vaststellingen van de commissaris-generaal die hun grondslag vinden in de verklaringen van verzoekster op het Commissariaat-generaal aan het wankelen te brengen. De commissaris-generaal is terecht van oordeel dat de in de bestreden beslissing vermelde vaststellingen verzoeksters verklaringen, zijnde dat haar vader niet akkoord was met haar relatie met G. en dat hij haar ten gevolge hiervan sloeg en met de dood bedreigde, ernstig op de helling zetten.

3.2.3. Ook omtrent de contacten met haar familie, kan verzoekster de situatie niet goedpraten door, wederom op algemene wijze, voor te houden dat zij weet dat haar broers en haar vader slecht gereageerd hebben, maar dat zij de vraag niet durfde te stellen aan haar zus door de vrees dat deze contacten zouden stoppen en dat haar zus haar niets zou zeggen om haar te beschermen. Evenmin kan zij zich verschonen door te stellen dat het 'liken' van de foto's op Facebook automatisch zou zijn gebeurd zonder dat zij erbij dacht dat dit haar schade zou kunnen berokkenen en dat zij hen hierdoor wilde tonen dat zij geen oorlog met hen wilde. Het is hierbij opmerkelijk dat verzoekster thans het stilzwijgen bewaart omtrent haar eerdere ontkenningen een Facebookaccount te hebben. Verzoekster kan tot slot de rollen niet omkeren door te besluiten dat dergelijke 'likes' onvoldoende zijn om vast te stellen dat zij geen vrees heeft ten aanzien van Albanië en haar familie. Verzoekster kan hierin dan ook niet worden gevolgd. De commissaris-generaal besluit daarentegen terecht dat de loutere vaststelling dat zij op Facebook nog contact zoekt met haar broers, daar waar zij vreest om door hen vermoord te worden, niet ernstig is. Net zo min is het in casu ernstig te noemen dat verzoekster zich thans nog tracht te redden door te stellen dat het 'liken' van foto's op Facebook niet hetzelfde is als contact onderhouden met iemand. Verzoekster brengt geen concrete en overtuigende argumenten aan die de pertinente vaststellingen die steun vinden in het dossier in een ander daglicht stellen.

3.2.4. Waar verzoekster nog aanvoert dat zij tot een specifieke kwetsbare groep behoort, meer bepaald is zij zwanger en ongehuwd, wijst de Raad erop dat dit niet automatisch betekent dat zij wordt vervolgd of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt. De commissaris-generaal kan worden bijgetreden waar deze dienaangaande stelt dat uit niets blijkt dat verzoekster bij een terugkeer naar Albanië niet op een zelfstandige wijze haar leven kan uitbouwen. Immers, verzoekster werkte twaalf jaar lang als naaister in een atelier, zij beschikt over wat spaargeld en zij geniet er nog steeds de steun van haar zus. In België vond verzoekster daarnaast na twee of drie dagen een eigen woning waar zij sindsdien verblijft (Verklaring DVZ, vraag 28; CGVS, p. 3, 4, 6 en 21). Deze vaststellingen getuigen van een grote mate van zelfredzaamheid. Met het louter erop wijzen dat zij zwanger en ongehuwd is, brengt verzoekster geen concrete elementen noch dwingende argumenten aan die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of ontkrachten.

Een loutere verwijzing naar algemene rapporten en artikels volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

3.2.5. Kortom, uit het voorgaande besluit de Raad dat verzoekster zich beperkt tot een verwijzing naar haar eerder afgelegde verklaringen en/of het uiten van beweringen teneinde de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal te verschonen, doch er niet in slaagt de in de bestreden beslissing vastgestelde merkwaardigheden en incoherenties in de verklaringen te ontkrachten of te weerleggen. Zij biedt er geen aannemelijke uitleg voor. De in de aangevochten beslissingen opgesomde vaststellingen vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot of direct verband houden met het vertrek uit het land van herkomst. Deze doen wel degelijk en op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door verzoekster ingeroepen vluchtrelaas.

3.2.6. Zelfs al wordt er alsnog geloof gehecht aan de door verzoekster ingeroepen vrees, dan nog blijkt uit niets en maakt verzoekster niet aannemelijk dat het haar dienaangaande aan nationale bescherming ontbreekt.

De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij of zij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen in casu geenszins het geval is.

Verzoekster komt niet verder dan het op algemene wijze refereren naar de tradities en de Albanese gewoonten, en de verwijzing naar algemene informatie waaruit zij citeert en die zij bij haar verzoekschrift voegt. De Raad herhaalt evenwel dat een loutere verwijzing naar algemene rapporten en artikels niet volstaat om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, gelet op de concrete motivering dienaangaande die net als de overige concrete motieven in de bestreden beslissingen geenszins worden ontkracht of weerlegd, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Daarnaast berust verzoekster haar betoog hoe dan ook niet op meerdere ernstige persoonlijke ervaringen in die zin. Verzoekster slaagt er niet in (met concrete, valabele en objectieve elementen) aan te tonen dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekster zegt te vrezen.

3.2.7. Verzoekster voert verder geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

In de mate dat verzoekster artikel 3 van het EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Met toepassing van artikel 3 van voormeld bijzondere machtenbesluit heeft de verzoekende partij een pleitnota overgemaakt. In dit kader dient benadrukt dat de pleitnota niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie en er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

3.1. In haar pleitnota van 16 juni 2020 voert verzoekende partij aan dat in tegenstelling tot wat er gesteld wordt in de beschikking, zij in haar beroep niet enkel eerder afgelegde verklaringen herhaalt, maar haar relatie met G. heeft bewezen. Ze benadrukt dat haar "beperkte" kennis over G. uitgelegd kan worden door haar naïviteit en door de invloed van G. op haar persoon, wat, zo stelt ze, door de Raad niet in aanmerking wordt genomen. Verzoekende partij wijst erop dat zij in G. de enige uitweg zag om haar leven in Albanië en haar dagelijkse leven dat gekenmerkt werd door de autoritaire regels van haar vader te verlaten. Ze geeft aan onder de indruk van G. te zijn en overtuigd door diens beloftes. Deze naïviteit en invloed worden, aldus verzoekende partij, niet in aanmerking genomen voor het opstellen van haar profiel en het analyseren van haar verklaringen.

Verzoekende partij meent voorts ook aannemelijk te hebben gemaakt dat zij in een conservatieve familie is opgegroeid en dat ze om deze redenen vreest terug te keren naar Albanië, daar ze het land zonder de toestemming van haar vader heeft verlaten, ze in België kwam om zich bij een man te voegen die nooit het akkoord van haar vader heeft gevraagd, en ze nu zwanger is en niet gehuwd.

Volgens verzoekende partij is haar zagezegde zelfstandigheid niet bewezen: "ze kon", zo luidt het in haar pleitnota, "enkel werken als naaister omdat deze werk dicht was van haar familie en het vinden van een appartement in Brussel is niet gelukt door haar maar enkel door G. die haar destijds nog hielp."

Verzoekende partij merkt op dat in het geval zij nu zou moeten terugkeren naar Albanië, zij zich niet ergens anders zou kunnen vestigen dan bij haar familie. Ze acht de redenering van de Raad te abstract en niet gestoeld op objectieve elementen.

Ze geeft aan een specifiek kwetsbaar profiel aan te tonen "die", zo voegt ze hieraan toe, "in het algemeen, een risico loopt tot vervolgingen en ernstige schade in Albanië aangezien algemene situatie en de onbetwistbare elementen, namelijk dat verzoekster zwanger is en dat ze niet gehuwd is." Ze voegt hieraan toe dat "haar vrezen worden versterkt door het feit dat ze uit een conservatieve familie komt, al bedreigd en geslagen werd door haar vader en zonder zijn toestemming en ondanks de dreigingen is gevlucht om een man te vergezellen die niet de zegen van haar vader heeft gekregen."

Betreffende het feit dat in de beschikking van 11 juni 2020 wordt gesteld dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat ze geen (afdoende) beroep zou kunnen doen op de Albanese autoriteiten om haar te beschermen, en dat ze niet aannemelijk maakt dat ze bij terugkeer naar Albanië niet zou kunnen rekenen op de bescherming van de autoriteiten indien ze verdere problemen zou ondervinden, oppert verzoekende partij dat zij "duidelijk gemaakt" heeft en in concreto dat omwille van de tradities en de Albanese gewoontes ze geen hulp zou krijgen." De algemene informatie wordt door de Raad verworpen, maar de algemene informatie (daterend van 2018) over de situatie in Albanië en de maatregelen die daar genomen worden "om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen" van verwerende partij wordt gevolgd, aldus verzoekende partij die stelt dat dit niet kan. Er wordt hierin, zo licht ze toe, ook enkel verwezen naar inspanningen die gedaan werden t.a.v. corruptie of rechtsbijstand en niet naar informatie over alleenstaande vrouwen, wat zij wel aan haar beroep gevoegd heeft.

Verzoekende partij meent dat aan haar vrezen geen waarborgen worden gegeven en stelt dat "als alleenstaande moeder die de eer van haar familie heeft bevuild vreest ze geen bescherming te krijgen van de overheden omwille van de patriarchale conceptie in Albanië en aan deze vrezen worden geen

antwoord gegeven door Uw Raad alhoewel uit algemene informatie kan worden afgeleid dan vrouwen geen toegang hebben tot bescherming in Albanië."

Verzoekende partij geeft in haar pleitnota tot slot aan voor het overige naar haar verzoekschrift te verwijzen.

3.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in voormelde pleitnota geen concrete en dienstige argumenten bijbrengt die afbreuk vermogen te doen aan de grond in de beschikking van 11 juni 2020. Verzoekende partij beperkt zich immers in grote mate tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en in het verzoekschrift aangehaalde argumenten alsook het formuleren van algemene beweringen en kritiek, doch ze slaagt er niet om de in voormelde beschikking opgenomen grond in een ander daglicht te plaatsen.

3.3. Verzoekende partij meent op algemene wijze in haar pleitnota van 16 juni 2020, doch kan geenszins worden bijgetreden in haar overtuiging als zou zij (in het verzoekschrift) haar relatie met G. hebben bewezen. Aan haar beweerde relatie met G. kan immers niet of nauwelijks geloof worden gehecht. De Raad verwijst dienaangaande naar de grond in voormelde beschikking waar als volgt wordt overwogen:

"De commissaris-generaal stelt op goede gronden en op concreet gemotiveerde wijze vast dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde relatie met G. Verzoeksters verklaringen zijn naar zijn mening allesbehalve overtuigend. De commissaris-generaal stelt terecht dat van verzoekster logischerwijze enige kennis kan en mag verwacht worden over iemand voor wie zij haar thuisland verlaat en van wie zij aangeeft dat zij graag met hem wou trouwen en met wie zij een gezin wou stichten, hetgeen in casu niet het geval is. Zo stelt de commissaris-generaal vast dat verzoekster niet eens de volledige naam van G. kent, niet weet of hij broers of zussen heeft, of zijn ouders nog in leven zijn, of hij gestudeerd heeft en in welke wijk van Kukës – van waaruit verzoekster eveneens afkomstig is – hij is opgegroeid. Evenmin kent verzoekster zijn adres in Schaarbeek waar zij nochtans ook anderhalve maand gewoond heeft.

Verzoekster kan niet overtuigen door thans aan te geven dat zij informatie gegeven heeft over G. waarbij zij slechts verwijst naar het feit dat hij 's nachts in een bar werkte en naar de datum en de omstandigheden van hun ontmoeting. Verzoekster tracht zich voor het overige te verschuilen achter haar naïviteit, zijn discretie en afwezigheid, en haalt het vermoeden aan dat hij een dubbelleven leidde. Hiermee betwist verzoekster evenwel niet dat zij (nagenoeg) niets weet over voormelde elementen en zij kan hiervoor geen verschoning bieden. Waar verzoekster thans stelt dat zij informatie heeft gegeven over zijn werk en aangeeft dat hij 's nachts werkzaam was in een bar, weerlegt zij nog steeds de vaststelling niet dat zij de naam van de bar niet kent. Dit niettegenstaande dat zij eerder aangaf dat hun gesprekken enkel zijn werk als onderwerp hadden. Verzoekster biedt met haar betoog dan ook geenszins een afdoende verklaring of rechtvaardiging voor de vastgestelde gebrekkige kennis. Verzoekster zet thans uiteen dat G. na haar aankomst nooit meer sprak over een huwelijk, noch over mogelijkheden voor haar om een opleiding of werk te beginnen. Hiermee gaat zij echter voorbij aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat ofschoon verzoekster verklaarde dat zij vanuit Albanië dagdagelijks dan wel om de twee of drie dagen met G. sprak en dat zij meedeelde dat dit ging over de toekomst, zij ook ingevolge die gesprekken –voorafgaand aan haar aankomst in België – evenmin kon weergeven wat zij samen zouden gaan doen, noch kon zij concretiseren wat hij, met uitzondering van een algemene verwijzing naar eventueel werk in een supermarkt, voor verzoekster op het oog had. De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij waar hij in dit kader besluit dat een dergelijke gebrekkige kennis over de persoon voor wie verzoekster Albanië verlaten heeft en over de inhoud van de gesprekken die zij met hem had, met wie zij bovendien maandenlang online converseerde en met wie zij in België anderhalve maand samenwoonde, niet ernstig is. Dit doet op fundamentele wijze afbreuk aan haar verklaringen daadwerkelijk een relatie te hebben gehad met G."

Verzoekende partij komt in haar pleitnota in wezen niet verder dan het louter opnieuw verwijzen naar haar naïviteit en de invloed van G., doch ze werpt met het louter herhalen van die eerder opgeworpen argumenten, waarmee in weerwil van haar algemene verzuchtingen wel degelijk rekening wordt gehouden, doch waarvan wordt geoordeeld dat deze haar manifest gebrekkige kennis en vage verklaringen omtrent G. niet vermogen te verklaren of rechtvaardigen, geenszins een ander licht op het voorgaande.

Dat, zoals verzoekende partij op algemene wijze in haar pleitnota voorhoudt, zij in G. de enige uitweg zag om haar leven in Albanië en haar dagelijkse leven te verlaten dat beweerdelijk gekenmerkt werd door de autoritaire regels van haar vader en dat zij onder de indruk was van G. en overtuigd door diens belofte, neemt niet weg en wijzigt niets aan het feit dat van verzoekende partij een gedegen en concrete kennis alsook concretere en doorleefde verklaringen konden worden verwacht omtrent G., de spil- en kernfiguur in en een uitermate belangrijke pion in haar relaas die de kern ervan raakt en uitmaakt, nu blijkens haar verklaringen precies haar relatie met G. aan de basis ligt van haar problemen in, vrees jegens en vlucht uit haar land van herkomst. Verzoekende partij betwist niet en biedt geen aannemelijke en afdoende verklaring of rechtvaardiging voor de in haren hoofde vastgestelde manifest gebrekkige kennis omtrent G., die de geloofwaardigheid van haar beweerde relatie met G. en de hieruit voortvloeiende problemen danig op de helling zet.

3.4. Dit ondermijnt dan ook op ernstige wijze de geloofwaardigheid van verzoekende partij haar relaas als zou haar relatie met G. aan de basis liggen van haar verklaarde problemen, zoals eerder als volgt in de beschikking van 11 juni 2020 werd opgemerkt: *“De commissaris-generaal concludeert eveneens op pertinente wijze dat aangezien verzoekster haar relatie met G. niet aannemelijk maakt, er ook geen geloof kan worden gehecht aan haar verklaringen dat zij Albanië verlaten heeft ten gevolge van de problemen die deze relatie voor haar meebracht. Waar de commissaris-generaal dit ondersteunt door uiteen te zetten dat uit verzoeksters verklaringen niet blijkt dat haar vader een conservatief man is, zoals zij voorhoudt, bestempelt verzoekster de beschrijving van haar leven in de bestreden beslissing als zeer liberaal en meent zij door middel van een opsomming in haar verzoekschrift het tegendeel te kunnen aantonen. Met deze algemene, loutere en bovendien veelal a posteriori beweringen slaagt verzoekster er evenwel niet in om de vaststellingen van de commissaris-generaal die hun grondslag vinden in de verklaringen van verzoekster op het Commissariaat-generaal aan het wankelen te brengen. De commissaris-generaal is terecht van oordeel dat de in de bestreden beslissing vermelde vaststellingen verzoeksters verklaringen, zijnde dat haar vader niet akkoord was met haar relatie met G. en dat hij haar ten gevolge hiervan sloeg en met de dood bedreigde, ernstig op de helling zetten.”*

Door thans in haar pleitnota louter te volharden dat zij aannemelijk heeft gemaakt dat zij in een conservatieve familie is opgegroeid en voorts slechts haar vrees te herhalen, namelijk omdat ze Albanië zonder de toestemming van haar vader heeft verlaten en zij naar België kwam om zich bij een man te voegen die nooit het akkoord van haar vader heeft gevraagd en zij nu zwanger is en niet gehuwd, slaagt verzoekende partij er niet in afbreuk te doen aan het hetgeen voorafgaat of hier een ander licht op te werpen.

3.5. In zoverre verzoekende partij zichzelf in haar pleitnota opnieuw een specifiek kwetsbaar profiel aanmeet, wijzende op het feit dat zij ongehuwd en zwanger is, verwijst de Raad naar de grond in voormelde beschikking waar wordt opgemerkt:

“Waar verzoekster nog aanvoert dat zij tot een specifieke kwetsbare groep behoort, meer bepaald is zij zwanger en ongehuwd, wijst de Raad erop dat dit niet automatisch betekent dat zij wordt vervolgd of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt. De commissaris-generaal kan worden bijgetreden waar deze dienaangaande stelt dat uit niets blijkt dat verzoekster bij een terugkeer naar Albanië niet op een zelfstandige wijze haar leven kan uitbouwen. Immers, verzoekster werkte twaalf jaar lang als naaister in een atelier, zij beschikt over wat spaargeld en zij geniet er nog steeds de steun van haar zus. In België vond verzoekster daarnaast na twee of drie dagen een eigen woning waar zij sindsdien verblijft (Verklaring DVZ, vraag 28; CGVS, p. 3, 4, 6 en 21). Deze vaststellingen getuigen van een grote mate van zelfredzaamheid. Met het louter erop wijzen dat zij zwanger en ongehuwd is, brengt verzoekster geen concrete elementen noch dwingende argumenten aan die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of ontkrachten.

Een loutere verwijzing naar algemene rapporten en artikels volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).”

Verzoekende partij blijft, nu zij zich grotendeels beperkt tot het herhalen van eerdere verklaringen, in gebreke het voorgaande in een ander daglicht te stellen. In zoverre zij in de pleitnota haar zelfredzaamheid ten eerste relateert en nuanceert en deze niet bewezen acht, waarbij zij verkondigt

dat zij “enkel” kon “werken als naaister omdat deze werk dicht was van haar familie en het vinden van een appartement in Brussel is niet gelukt door haar maar enkel door G. die haar destijds nog hielp”, weet zij niet te overtuigen. Immers, zo betwist verzoekende partij niet dat zij hoe dan ook twaalf jaar lang als naaister heeft gewerkt en hierdoor veel beroepservaring heeft opgedaan. Daarnaast valt haar uitleg als zou het haar zonder G. niet zijn gelukt om in Brussel een appartement te vinden bovendien bezwaarlijk te rijmen met haar eerdere verklaringen aan de commissaris-generaal waaruit blijkt dat zij na haar verblijf bij G. in Schaarbeek aangewezen was om zonder de hulp van G. een nieuw onderkomen te vinden, hetwelk ze al gauw in een andere Brusselse gemeente vond (notities van het persoonlijk onderhoud van 24 februari 2020, p. 2-4). Dit wordt bovendien bevestigd in het verzoekschrift waar staat te lezen: “Vanuit Italië reisde ze naar België waar ze op 29 oktober 2019 aankwam en waar G. haar opwachtte. Ze gingen samenwonen in Schaarbeek. Op 10 december 2019 kwam ze te weten dat ze zwanger was. Diezelfde dag vertelde ze het aan G.. Toen hij het nieuws hoorde, zweeg hij en vertrok hij met de noorderzon. Verzoekster kon hem nadien niet meer bereiken. Ze bleef nog twee of drie dagen in zijn woning maar uiteindelijk vertrok ze. Op de tram hoorde ze een dame Albanees spreken en vertelde verzoekster haar haar verhaal. Ze woonde twee of drie dagen bij haar tot ze een andere woning in het Brusselse gevonden had.” (verzoekschrift, p. 2). Voorts ontkent of betwist verzoekende partij niet dat zij nog steeds de steun van haar zus geniet.

3.6. Verzoekende partij ontkracht noch weerlegt voorts evenmin de grond in de beschikking van 16 juni 2020 waar wordt vastgesteld: “Ook omtrent de contacten met haar familie, kan verzoekster de situatie niet goedpraten door, wederom op algemene wijze, voor te houden dat zij weet dat haar broers en haar vader slecht gereageerd hebben, maar dat zij de vraag niet durfde te stellen aan haar zus door de vrees dat deze contacten zouden stoppen en dat haar zus haar niets zou zeggen om haar te beschermen. Evenmin kan zij zich verschonen door te stellen dat het ‘liken’ van de foto’s op Facebook automatisch zou zijn gebeurd zonder dat zij erbij dacht dat dit haar schade zou kunnen berokkenen en dat zij hen hierdoor wilde tonen dat zij geen oorlog met hen wilde. Het is hierbij opmerkelijk dat verzoekster thans het stilzwijgen bewaart omtrent haar eerdere ontkenningen een Facebookaccount te hebben. Verzoekster kan tot slot de rollen niet omkeren door te besluiten dat dergelijke ‘likes’ onvoldoende zijn om vast te stellen dat zij geen vrees heeft ten aanzien van Albanië en haar familie. Verzoekster kan hierin dan ook niet worden gevolgd. De commissaris-generaal besluit daarentegen terecht dat de loutere vaststelling dat zij op Facebook nog contact zoekt met haar broers, daar waar zij vreest om door hen vermoord te worden, niet ernstig is. Net zo min is het in casu ernstig te noemen dat verzoekster zich thans nog tracht te redden door te stellen dat het ‘liken’ van foto’s op Facebook niet hetzelfde is als contact onderhouden met iemand. Verzoekster brengt geen concrete en overtuigende argumenten aan die de pertinente vaststellingen die steun vinden in het dossier in een ander daglicht stellen.”

De Raad onderstreept dat de vaststelling dat verzoekende partij op heimelijke wijze haar Facebookaccount, waarvan ze in haar verzoekschrift niet langer betwistte -net als evenmin in haar pleitnota- dat het wel degelijk het hare is, voor de Belgische asielinstanties trachtte verborgen te houden en zij hieromtrent bedrieglijke en leugenachtige verklaringen aflegde in een poging voornoemde instanties op verkeerde voet te zetten, op ernstige wijze afbreuk doet aan haar algemene en algehele geloofwaardigheid en dat dit, net als bovendien de vaststelling dat zij nog met haar broers via Facebook in contact staat, ofschoon zij vreest dat door hen vermoord te zullen worden, de geloofwaardigheid van haar relaas verder op de helling zet.

Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt immers en ze biedt, zoals eerder in de beschikking van 11 juni werd vastgesteld, geen afdoende verklaring of rechtvaardiging voor hetgeen de commissaris-generaal dienaangaande op goede grond vaststelde, namelijk: “Tot slot kunnen er enkele kanttekeningen geplaatst worden bij uw verklaringen betreffende uw contacten met het thuisfront. Hoewel u aangeeft dat u momenteel geen facebookaccount heeft, dat u er nooit één gehad heeft en u ten stelligste ontkent dat het account van ‘L.(...) L.(...)’ het uwe is (CGVS, p. 6, 22, 23), dient vastgesteld te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat dit profiel onmiskenbaar van u is. Zo blijkt uit dit profiel dat ‘L.(...) V.(...)’ en ‘S.(...) L.(...)’ haar broer en zus zijn. Van beide accounts bevestigde u dat het om uw broer en zus gaat (CGVS, p. 22). Op de dag van uw persoonlijk onderhoud gaf ‘L.(...) L.(...)’ op haar profiel net als u aan van Kukës afkomstig te zijn en in Brussel te wonen. De dag na uw persoonlijk onderhoud was op het facebookaccount van ‘L.(...) L.(...)’ niets meer te lezen over haar huidige verblijfplaats, hetgeen zeer bevreemdend overkomt. Ook dat de naam van uw neef, B.(...) L.(...), in de vriendenlijst van dit profiel verschijnt doet vermoeden dat het wel degelijk om uw profiel gaat (CGSV, p. 6). Uw uitlatingen dat u en ‘L.(...) L.(...)’ op elkaar lijken en dat u een grote familie heeft (CGVS, p. 22, 23) wegen niet op tegen de onmiskenbare overeenkomst tussen uw uiterlijk en de foto’s van de dame op het betreffende profiel, temeer u er niet in slaagde te specificeren wie van uw familie het bewuste

profiel dan wel beheert (CGVS, p. 23). In het licht van voorgaande vaststellingen kan dan ook geen twijfel bestaan dat het om uw facebookprofiel gaat. De vaststelling dat u op uw facebookprofiel recent nog foto's geliket heeft - die respectievelijk op 3 januari 2020 en op 24 februari 2020 gepost werden door 'L.(...) V.(...) en 'L.(...) A.(...), van wie u eveneens bevestigde dat het om uw broer gaat (CGVS, p. 22) - staat dan ook haaks op uw verklaringen dat u vanuit België op geen enkele wijze contact zocht met uw broers (CGVS, p. 6). Bovendien, de loutere vaststelling dat u op facebook nog contact zoekt met uw broers, daar waar u vreest om door hen vermoord te worden (CGVS, p. 10), is niet ernstig."

3.7. Aan verzoekende partij haar vluchtrelaas, als zou zij uit een conservatieve Albanese familie komen en zij zonder de zegen van haar vader met G. Albanië hebben ontvlucht naar België waar ze ongehuwd zwanger werd en haar vader en broers het op haar hebben gemunt, kan derhalve niet of nauwelijks geloof worden gehecht.

3.8. Hoe dan ook blijkt uit niets, zoals eerder in de beschikking van 11 juni 2020 en de bestreden beslissing werd vastgesteld, en verzoekende partij maakt niet *in concreto* aannemelijk dat zo alsnog geloof wordt gehecht aan haar beweerde problemen met en vrees voor haar familie, o.a. omdat het volgens haar niet aanvaard wordt in de Albanese samenleving dat men ongehuwd zwanger wordt, zij hiervoor niet op de hulp en/of bescherming van de Albanese autoriteiten kan rekenen.

Verzoekende partij herhaalt in haar pleitnota dat zij *"duidelijk gemaakt"* heeft en *in concreto* dat *omwille van de tradities en de Albanese gewoontes ze geen hulp zou krijgen*", doch doet met die loutere herhaling geen afbreuk aan de grond in voormelde beschikking waar het volgende wordt opgemerkt:

"Zelfs al wordt er alsnog geloof gehecht aan de door verzoekster ingeroepen vrees, dan nog blijkt uit niets en maakt verzoekster niet aannemelijk dat het haar dienaangaande aan nationale bescherming ontbreekt. De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij of zij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen in casu geenszins het geval is.

Verzoekster komt niet verder dan het op algemene wijze refereren naar de tradities en de Albanese gewoonten, en de verwijzing naar algemene informatie waaruit zij citeert en die zij bij haar verzoekschrift voegt. De Raad herhaalt evenwel dat een loutere verwijzing naar algemene rapporten en artikels niet volstaat om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, gelet op de concrete motivering dienaangaande die net als de overige concrete motieven in de bestreden beslissingen geenszins worden ontkracht of weerlegd, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Daarnaast berust verzoekster haar betoog hoe dan ook niet op meerdere ernstige persoonlijke ervaringen in die zin. Verzoekster slaagt er niet in (met concrete, valabele en objectieve elementen) aan te tonen dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekster zegt te vrezen."

Waar verzoekende partij in haar pleitnota op algemene wijze de vrees voorhoudt *"als alleenstaande moeder die de eer van haar familie heeft bevuild (...)geen bescherming te krijgen van de overheden omwille van de patriarchale conceptie in Albanië"*, benadrukt de Raad dat deze vrees niet op enige, laat staan meerdere eigen concrete en ernstige daadwerkelijke pogingen betreft. Immers, uit haar verklaringen blijkt dat zij de problematiek met haar familie, meer bepaald haar vader en broers, nooit bij haar nationale autoriteiten heeft aangekaart, laat staan aangeklaagd, ofschoon ze blijkens diezelfde verklaringen nooit enig probleem met de Albanese autoriteiten heeft gekend.

De Raad beklemtoint dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen en verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. De verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke en realistische van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of aannemelijk maken waarom hij geen of nagenoeg geen enkel beroep heeft gedaan op de nationale autoriteiten, waar verzoekende partij evenwel in gebreke blijft. Ze toont allerm minst aan alle redelijkerwijze en realistische van haar te verwachten nationale beschermingsmogelijkheden te hebben uitgeput en biedt voor haar totale verzuim enige concrete poging te ondernemen, geen aannemelijke en afdoende verklaring. Het volstaat hiertoe immers geenszins om

dienaangaande louter naar algemene informatie omtrent (eventuele gebreken bij) de werking van en beschermingsmogelijkheden door de Albanese autoriteiten te wijzen en op algemene wijze op te merken dat vrouwen geen toegang zouden hebben tot bescherming. Het komt aan verzoekende partij toe om haar beweringen en informatie dienaangaande *in concreto* met betrekking tot haar persoonlijke situatie hard en aannemelijk te maken, waar zij desbetreffend, nu zij zich opnieuw beperkt tot het verwijzen naar algemene informatie, in gebreke blijft.

3.9. Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot enkele algemene opmerkingen en kritiek, zonder dat zij echter *in concreto* ingaat op, minstens laat ze na daadwerkelijk valabele argumenten aan te voeren die de in de beschikking van 11 juni 2020 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

4. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend twintig door:

Mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

Dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS